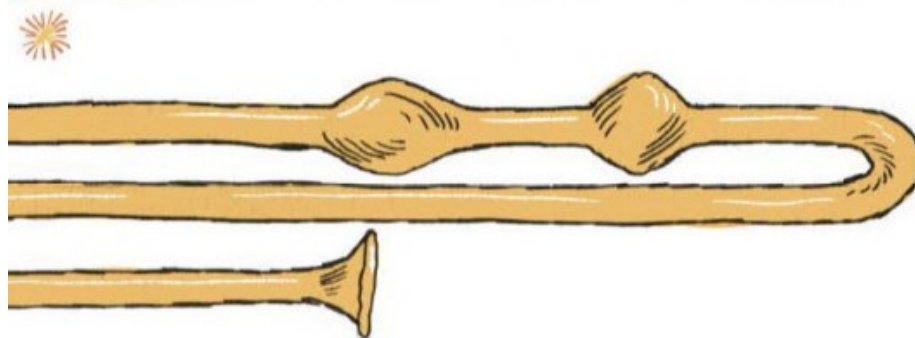

PRINȚUL MIORLAU

Într-o împărăție cam ploioasă,
Trăiau un împărat și-o împărăteasă,
Ce-aveau, cum se cuvine, și un prinț,
Singular la părinți.
Prințul era de șase anișori
Și miorlăia din noapte până-n zori.
În loc de „Vreau!” spunea „Miorlau!”
Și tot „Miorlau!” pentru „Nu vreau!”

Deci, cum spuneam, cu prințul miorlăit
Deloc nu era lesne de trăit.
Când i se aduceau bomboane –
El miorlăia că vrea baloane;
Și-n loc de baloane
Voia tromboane,
Și-n loc de tromboane

Voia bomboane,
Dar niște bomboane
Cu gust de baloane
Și-n care să sufle
Ca-n niște tromboane!

Astfel de dulciuri - vai! - nu se găseau...
Și prințul miorlăia: — Miorlau! Miorlau!
— Miorlau! - că plouă afară;
— Miorlau! - că afară-i soare;
— Miorlau! - că-i zi de lucru;
— Miorlau! - că-i sărbătoare...

Părinții nu știau ce să-i mai facă
- numai să tacă...
Îi aduceau în fiecare zi
O mie o sută una jucării:
Căișori de lemn,
Puști de tras la semn,
Gume și creioane,
Rațe dolofane
De celuloid,
Și căței, și mâțe,
Și păpuși semețe,
Cu ochi ce se-nchid
Și iar se deschid...

EU ȘI TATA

Tata ia cartea în mână.
În această săptămână,
E întâiul ceas tihnit
Când se-așază la citit.

Asta nu-i purtare părintească!
Când sunt eu de față – să citească!

Deci, socot că a venit momentul
Ca să-mi strâng, pe loc, tot regimentul:
Opt ostași de plumb pe-același rând,
Ofițerul, mândru defilând,
Iară eu, în fruntea-armatei,
Mă prezint în fața tatei.
Iau în mâini o tobă mare
Și-o trompetă subțirică.
Suflu-n ea cât pot de tare,
Bat în tobă pân' se strică.

